

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **Z. A.**, zastoupen Markétou Neumannovou, pracovnicí Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 6. 9. 2007, č. j. 54 Az 1/2007 - 57,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 6. 9. 2007, č. j. 54 Az 1/2007 – 57, **se zrušuje**.

II. Kasační stížnost **se odmítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 6. 9. 2007, č. j. 54 Az 1/2007 - 57, zrušil pro vady řízení rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „stěžovatel“) ze dne 31. 5. 2007, č. j. OAM 7-85/VL-2007, kterým bylo žalobci (dále jen „účastník řízení“) sděleno, že v jeho případě nebyly shledány důvody pro prominutí lhůty pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10 odst. 3 a 5 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném do 20. 12. 2007 (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že pokud stěžovatel tvrdí, že se v daném případě nejedná o rozhodnutí, nýbrž o dopis, kterým odpovídal účastníkovi řízení na jeho písemnost, v níž projevil úmysl požádat znovu o udělení mezinárodní ochrany, je třeba na uvedenou listinu nazírat jako na rozhodnutí, jímž bylo autoritativně rozhodnuto o žádosti účastníka řízení podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona o

azylu. Stěžovatel v tomto dopise totiž hodnotil podmínky pro prominutí lhůty a dospěl k závěru, že nebyly shledány důvody pro její prominutí. Na základě přezkumu krajský soud konstatoval, že shledal závažné procesní vady, k nimž byl nucen podle § 76 odst. 1 s. ř. s. přihlížet. Z dikce ustanovení § 10 odst. 4 zákona o azylu je jednoznačné, že se jedná o řízení, v němž je správní orgán nadán diskreční pravomocí. V napadeném rozhodnutí stěžovatele však absentuje jakákoliv úvaha vztahující se k posouzení účastníkem řízení uplatněných důvodů pro „předčasné" přijetí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tímto právním stavem tak stěžovatel založil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti označil argumentaci použitou krajským soudem, který vyhodnotil listinu ze dne 31. 5. 2007 jako rozhodnutí, v dotčené právní otázce za zcela novou. V zájmu spravedlivého rozhodování považuje za nanejvýš potřebné, aby Nejvyšší správní soud vynesl rozhodnutí potvrzující jeho názor, že krajský soud posoudil danou právní otázku nesprávně. Stěžovatel sdělení formou dopisu nepovažuje za správní rozhodnutí, které by podléhalo soudnímu přezkumu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a tvrdí, že jde o úkon, na který se vztahuje kompetenční výluka podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. Na podporu svého názoru poukázal na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2007, č. j. 4 Az 67/2006 - 34, ze dne 21. 6. 2007, č. j. 2 Az 77/2006 - 31, ze dne 23. 7. 2007, č. j. 3 Az 16/2007 - 50 a ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Az 37/2007 - 18 a dále na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 8. 2007, č. j. 56 Az 105/2007 - 12 a č. j. 56 Az 106-2007-11, jimiž tyto soudy žaloby odmítly a v obdobných věcech tak rozhodly stejně.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s názorem krajského soudu. Na rozhodnutí stěžovatele vydané ve věci žádosti o prominutí lhůty pro opakovanou žádost o mezinárodní ochranu je nutno nazírat jako na rozhodnutí ve smyslu s. ř. s. bez ohledu na to, že stěžovatel napadené rozhodnutí označuje za sdělení formou dopisu. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 28/2005 – 89, podle něhož „je-li sporné, zda se na rozhodnutí správního orgánu vztahuje kompetenční výluka ve smyslu § 70 s. ř. s., je zapotřebí zvolit výklad maximálně dbající zachování práva na přístup k soudu." Dále se účastník řízení vyjádřil k důvodnosti, resp. nedůvodnosti, nevyhovění jeho žádosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vadu uvedenou v odstavci 3, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu předloženého spisu vyplynulo, že účastník řízení požádal dne 10. 5. 2006 o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení požádal dne 23. 4. 2007 o zastavení řízení, protože se v České republice oženil. Rozhodnutí stěžovatele o zastavení řízení podle ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu ze dne 25. 4. 2007, č. j. OAM-385/LE-C09-L07-2006, bylo účastníkovi řízení doručeno dne 3. 5. 2007. Následně dne 29. 5. 2007 podáním doručeným stěžovateli téhož dne účastník řízení sdělil, že minulý měsíc vzal zpět svou žádost o azyl, ale to nebylo jeho vlastní rozhodnutí, aby se vrátil do své země. Někdo mu dal špatnou radu, aby to udělal, jenže účastník řízení nevěděl, že bude čelit velkým

problémům. Nechce se vrátit, aby šel vstříc smrti a prosí stěžovatele o pomoc a záchranu života. Na toto podání, které stěžovatel označil v dopise ze dne 31. 5. 2007 jako „písemnost, ve které jste projevil svůj úmysl požádat v České republice o udělení mezinárodní ochrany“, reagoval tímto dopisem tak, že v případě účastníka řízení „nebyly shledány důvody pro prominutí lhůty pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10 odst. 3, 4 zákona o azylu, v platném znění, tudíž jste oprávněn požádat o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky nejdříve po uplynutí dvou let od pravomocného ukončení předchozího řízen o udělení mezinárodní ochrany.“

Nejvyšší správní soud se v souladu s obsahem kasační stížnosti především zabýval otázkou, zda přípis stěžovatele ze dne 31. 5. 2007 je úkonem správního orgánu, který podléhá přezkumu soudem, jak dovodil krajský soud.

Podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o azylu je cizinec, který v České republice o udělení mezinárodní ochrany již žádal, oprávněn podat žádost o udělení mezinárodní ochrany nejdříve 2 roky od pravomocného ukončení předchozího řízení. V případě, že cizinec požádal o soudní přezkum správního rozhodnutí, považuje se za počátek dvouleté lhůty den nabytí právní moci soudního rozhodnutí. Dvouletá lhůta neplatí v případě, jestliže řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájené podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizincem bylo zastaveno podle § 25 písm. a) nebo h) a Česká republika je příslušná k posuzování jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dvouletá lhůta se dále nevztahuje na podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizincem, u kterého bylo v řízení o správním vyhoštění vedeném podle zvláštního právního předpisu rozhodnuto, že jeho vycestování z území není možné.

Podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona o azylu může ministerstvo v případě hodném zvláštního zřetele lhůtu stanovenou v odstavci 3 prominout.

Podle citovaného ustanovení cizinec, který již v České republice žádal o udělení mezinárodní ochrany, byl sice do 20. 12. 2007 oprávněn podat žádost o udělení mezinárodní ochrany nejdříve 2 roky od pravomocného ukončení předchozího řízení a ministerstvo mohlo podle citovaného ustanovení v případě hodném zvláštního zřetele tuto lhůtu prominout, ale tato lhůta neplatila mimo jiné v případě, že řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájené podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizincem bylo zastaveno podle ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu a Česká republika byla příslušná k posuzování jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud, stejně jako stěžovatel, však v daném případě zcela přehlédl skutečnost, že účastníku řízení nebránila žádná zákonná překážka v tom, aby kdykoliv opětovně požádal o udělení mezinárodní ochrany, neboť se na něj vztahuje ustanovení § 10 odst. 3 věta třetí zákona o azylu, a to proto, že předchozí řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle ustanovení § 25 písm. a) citovaného zákona. Stěžovatel tedy neměl právní důvod zabývat se otázkou prominutí lhůty k podání nové žádosti a jeho úkon, ať by byl či nebyl posouzen jako rozhodnutí, nemohl vyvolat žádné právní účinky. Za tohoto skutkového stavu posouzení povahy „uvedené listiny“ jako rozhodnutí o neprominutí lhůty pro podání opětovné žádosti, které bylo důvodem zrušení tohoto „rozhodnutí“, je právně irelevantní.

Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, a protože již v řízení před krajským soudem byly důvody pro odmítnutí žaloby, když sdělení stěžovatele je z výše uvedených důvodů bylo úkonem správního orgánu, který není rozhodnutím, rozhodl o tom současně se zrušením rozsudku (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Tento závěr Nejvyššího správního soudu však nemá za následek, že by účastník řízení byl zbaven soudní ochrany. Protože jeho podání ze dne 29. 5. 2007 je prohlášením o mezinárodní ochraně, a tak ho také posoudil stěžovatel v dopise ze dne 31. 5. 2007, je na místě postup podle ustanovení § 10 odst. 5 zákona o azylu. V případě nečinnosti stěžovatele má pak účastník řízení možnost využít procesní prostředky ke své ochraně, které mu dává jak správní řád, tak s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Protože Nejvyšší správní soud rozhodl současně se zrušením rozsudku krajského soudu i o odmítnutí žaloby, rozhodl rovněž o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku krajského soudu (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu